

Ellenség a kapuk előtt

Főszerkesztői beköszöntő

Journal of Economic Literature (JEL) kódok: A1, B3, F6, H10

Kulcsszavak: közgazdaságtan, gazdaságtörténet, migráció, Magyarország

A sárospataki hagyományokból 25 évvel ezelőtt újraéledt Magyar Református Népfőiskolai Collegium a megalakulásától hív szárszói, balatonlellei konferenciáira előadni. Az idei invitálás mellé külön tartalmi kérést is kaptam: „Kérlek, beszélj a 2018-as választások kockázatairól, a ránk leselkedő külső és belső veszélyekről is” – mondták. Atyámfiainak ellentmondani nem szoktam, különösen a reformáció ötszázadik évfordulóján, így a határainkon torlódó, Európát elfoglalni készülő, irányított ázsiai-afrikai embertömegről, annak ránk leselkedő veszélyeiről és belpolitikai problémáiról is szót ejtettem a Kárpátaljáról, Partiumból, Felvidékről, Délvidékről és tengerentúlról összesereglett püspökök és más egyházi főméltóságok előtt.

Tudva mondandóm veretét, s hogy arra előre ellensúlyt tegyek, lelket is öntsek a református gyülekezetbe, előadásom elején a polgári kormány és a kormányzati fiskális politikát támogató Magyar Nemzeti Bank működéséből adódó eredményekről szóltam. Elmondtam, hogy a néhány hete elfogadott, jövő évi költségvetési törvény oktatási feladatokra 81 milliárddal, egészségügyre 102, nyugdíjakra, családtámogatásra 287, közbiztonságra 83, gazdaságfejlesztésre 205 milliárd forinttal irányoz elő többet, mint az egy évvel ezelőtti kiadási keret. Európa legalacsonyabb személyi jövedelemadóval, változatlan, 9 százalékos társasági adóval, 13 százalékra csökkentett kisvállalati adóval számolhatunk jövőre is. A kétgyermekes családok adókedvezménye 35 ezer forintra nő, az otthoneremtési programra pedig 226 milliárd forint jut. A nyugdíjak emelése a tervezett infláció mértékét fogja követni, sőt, a gazdaság teljesítőképessége függvényében nyugdíjprémiumra van kilátás.

Hangsúlyoztam, hogy mindezen előirányzatok makrogazdasági feltétele a 4,3 százalékos gazdasági növekedés, a 2,4 százalékos államháztartási hiány, a 3 százalékos infláció és a GDP-arányos államadósság további csökkentése által teremthető meg. „Lehet-e ennél jobb jövőképet remélni? Lehet-e a szociális és jövedelmi viszonyokat ennél kedvezőbben alakítani?” – szegeztem a kérdést hallgatóságomnak. Aligha. A magyar társadalom mínuszról a pluszba lépett. Ne felejtjük, hogy 2008-ra, hatéves liberális kormányzás után hazánk gazdasága összeomlott, 25 milliárd dolláros IMF-, világbanki és európai központi banki gyorssegélyből evickélt el 2010-ig, nyakunkban a Gyurcsány

és Bajnai vezette szocialistákkal. Akkor a gazdaság majd 10 százalékkal esett vissza, csökkentek a nyugdíjak, nőtt a munkanélküliek száma, romlottak a gyermeknevelés, családalapítás feltételei. Devizahitelek nehezedtek a családokra, önkormányzatokra, állami költségvetésre. Soha nem látott eladósodás volt minden szinten. E lidérces korszak ma már a múlté.

A szociális és munkaerőpiaci viszonyok konszolidáltságának jellemzője, hogy a munkaerőpiaci folyamatokat koordináló kormány, a munkavállalók és munkáltatók bevonásával, bérmegállapodást kötött 2017-re, amelynek hatásai már jelentkeznek. 15 százalékkal nőtt a minimálbér, a garantált szakmunkás-bérminimum pedig 25 százalékkal, egyidejűleg pedig 5 százalékponttal mérséklődött a munkaadói járulék. 2018-ra pedig folytatódnak a kedvező folyamatok: további 8 százalékkal nő a minimálbér, 12 százalékos bérminimumemelésre és 2 százalékpontos munkaadóijárulék-csökkentésre számíthatunk.

Ha össze kell foglalni a magyar költségvetési folyamatokat, a kiszámíthatóság, stabilitás jelzőkkel illethetjük azokat. Képes az ország vezetése már fél évvel a következő év kezdete előtt költségvetési törvényt elfogadtatni, általa a családok, vállalatok számára a jövőbe tekintő gazdálkodás feltételeit biztosítani. A stabil állampénzügyi alapok a bérmegállapodásokon, szociális-gyermeknevelési támogatásokon keresztül, a munkából élők költségvetésévé teszik a fiskális és monetáris konszolidáció utáni éveket. A gazdaság növekedési képességének megőrzésével a jövedelmek további emelkedése várható.

Az eddigi siker titka a 2010 óta minden egyes választáson kinyilatkoztatott politikai felhatalmazás a választópolgárok döntő többsége által, amely a tartós kormányzás alapja. A polgárok a jövedelmük, a vállalkozások a működésük stabilitása által a polgári kormány működését legitimálják, választásról választásra meghosszabbítják. „A folytatás azonban veszélybe kerülhet” – szembesíttem a száraz tényekkel a közönségemet. A belső békéjéről, társadalmának konszolidáltságáról, az emberi lét és a gazdasági működés biztonságáról jó fél évszázada ismert Európa határainál, egész pontosan Rószkénél, Horgosnál, az olasz partoknál több millió migráns vár bebocsátásra. Nem véletlenül visz errefelé az útjuk, mert a háttérben olyan üzleti körök állnak, amelyeknek érdekük lehet Európa és benne Magyarország meggyengítése.

Ezeregyszáz évvel ezelőtt, Szent István királyunk korában is hasonló problémák uralták a közállapotokat. Belső viszályok, a hont fogláló magyarokat leigázni készülő hatalmak s háborúk sokasága. A Szent István-i válaszok a magyar államműködés alapjainak megteremtésében, a kereszténység megszilárdításában, a vármegyrendszer kiépítésében öltöttek testet.

Két vesztes világháború, negyven év szovjet megszállás és a vele járó idegen társadalmi és gazdasági berendezkedés, s most, jó két évtizedes sikertelen neoliberais piacgazdasági átmenet után, Magyarországot újjá kellett építeni. Új Alaptörvény született, sarkalatos pénzügyi tárgyú törvények, melyek a gazdasági stabilitás előfeltételét nyújtották az országnak. Újjá kellett szervezni a közigazgatást, munkaalapú társadalmat építeni, a változó világra nyitott, de a nemzeti karaktert érvényesítő gazdaságpolitikát és hozzá igazodó közgazdasági képzést kellett, kell teremteni. Szent István korában is voltak pártütők, akik akkor a magyarság megmaradásának fontosságát vagy nem látták át,

vagy nem akarták, és most is vannak párttűző belső ellenségeink, akik lekasabolnának bennünket, hogy régi avított eszméiket, hozzájuk kötődő egzisztenciájukat megtartsák. Az elért eredményeink veszélyben vannak. Úgy, ahogy a nagy király idejében is szükség volt a kereszténység, az értelmiség kitartására és kiállítására a hazáért, ugyanúgy Magyarország ma is segítségért kiált, határon belül és határon túl. Szükség van arra, hogy közösségeink összezárjanak, értelmes szóval a kétkedőket meggyőzzük s nyájban tartjuk. A vallásunkat, Magyarországra vetett hitünket megtartva tudunk erősek maradni. Amire ma nagy szükség van, mert nemcsak az elmúlt hét év, hanem az ezeregyszáz éves magyar államiság léte is veszélybe került, egyetemben a reformáció eredményeivel.

A *Polgári Szemle* szerkesztőbizottságának és szerzőink szolgálata e küzdelem tudományos ismeretekkel megtöltése. E mostani lapszámunk írásai szólnak az elért eredményeink akadémiai szintű bemutatásáról, a család- és otthonteremtési támogatások nemzetet gyarapító hatásairól, a hatósági árszabályozás (rezsicsökkentés) költségvetési és társadalmi eredményeiről, Hamza Gábor akadémikus, a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagjának tollából Szent István törvényeiről európai összefüggéseiben.

Jó olvasást, hasznos szellemi töltekezést kívánunk!

*Prof. dr. Lentner Csaba egyetemi tanár,
a Polgári Szemle főszerkesztője*